

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever
& eigenaar van dit blad, groote Markt,
n^o 31.

- De Postrijder verschijnt 's dinsdags
's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 16 APRIL.

Stads- & provincie nieuws.

Men leest in den *Onafhankelijke* van Hasselt: Verleden week bood zich een onbekende met een wissel van 967 fr. ondertekend door M. Lallemand van Leuven, ten voordeele van een mijveraar, M. Fr. S. onzer stad aan bij MM. Callewaert en Cie. Deze het handteeken van M. Fr. S. valsch denkende deden inlichtingen nemen. Intusschen had de bedrieger zich weten uit de voeten te maken. In Tongeren vernieuwde hij hetzelfde spel, doch daar werd hij gesnapt.

Volgens de verklaringen door den plichtige aan de justitie gedaan blijkt deze te zijn Peter de Coning van Brussel. Voor zich in gemeld bankhuis te presenteren had de Coning vernacht, in de afspanning van M. B. dezer stad.

Op den markt van Tongeren van heden donderdag waren te koop gesteld 48 hoornbeesten, 44 schapen, 125 vette varkens en 1720 magere varkens.

L'INDICATEUR BREVETÉ des heures de départ & d'arrivée des convois des chemins de fer belges pour le mois d'Avril 1874, est en vente chez M. COLLÉE. Avec carte. Prix 25 centimes.

BUITENLAND.

Duitschland.

In de *Revue politique & littéraire* schrijft Charles Loizet tegenwoordig artikelen over Bismarck. Van zijn karakter sprekende, wijst hij op de bekende koelbloedigheid van den rijkskanselier tijdens den Fransch-Duitschen oorlog zoodat hij in een stadje van oostelijk Frankrijk, even voor den slag van Sedan, zich geheel alleen in de afgelegenste buurten waagde, waar hij ter nauwernood aan de handen der hem veruschende bevolking ontsnapte die echter werd weerhouden door onwillekeurigen eerbied voor zooveel moed. — Die woorden in dien mond van een Franschman zijn zeker merkwaardig.

MR MELCHERS. — Een Rijnlandsch edelman beschrijft als volgt eene audientie, die hij bij Mgr Melchers in diens kerker gehad heeft:

Ten drie uren kwam ik te Keulen aan, en spoedde mij dadelijk naar eenen mij bekenden geestelijke, die mij zijn twijfel te kennen gaf, of ik bij den aartsbisschop zou worden toegelaten; ook door anderen werd daaraan getwijfeld, zoodat mijne hoop zeer verminderde.

Ik liet mij echter, Goddank, niet afschrikken, en gestroopt helde ik aan 't gevangenhuis. Ik werd binnen gelaten en verzocht dadelijk den aartsbisschop te spreken. Op beleeften toon werd mij geantwoord, dat men mij den inspecteur zou aandienen.

Eenigen tijd daarna kwam deze, en verzocht mij hem naar den aartsbisschop te volgen. Ik ondervond een eigenaardig en onbeschrijflijk gevoel, toen ik de groote plaats over en de trappen opging voorbij zulke eene menigte toegrenzeldende deuren, achter welke misschien dieven en moordenaars zaten.

Tot wien begaf ik mij? wien zocht ik dan in dit gezelschap? Was het mogelijk, dat een katholieke bisschop, een zoo deugdzzaam en heilig man, zich hier bevond in de verblijven der misdaad?

Getrouw aan de wetten had hij geleefd, getrouw den koning gegeven, wat des konings is, maar ook aan God, wat God toekomt, en daarom zat hij nu tusschen dieven en moordenaars. De sleutel van mijn leidman rummelde, de deur ging open en ik stond voor den doorlichtigen gevangene.

Onwillekeurig zonk ik op de knieën en kuste in diepe vereering den ring. Nu stond ik voor een belijder van Christus. Met treffende vriendelijkheid noodigde hij mij uit, te gaan zitten, en onderhield zich met mij met die warme hartelijkheid, welke alleen de overtuiging van goed gedaan te hebben en met God in vrede te leven, geven kan. Het bezoek deed hem veel genoegen.

Herhaaldelijk verzekerde hij, dat hij gezond, opgeruimd en zelden zoo welgemoed ontwaakt was als heden, ondanks het slechte bed.

Zijn eigen bed, alsook zijn eigen kost, mocht hij nog niet hebben, daartoe moest eerst verlof komen uit Berlijn. Ik bleef wel een half uur bij hem. Bij het afscheid gaf hij mij een portret met zijne handteekening, nadat hij vooraf den inspecteur, die al dien tijd in het vertrek gebleven was, om verlof daartoe gevraagd had.

Daarop knielde ik, en ontving zijnen zegen. Hij geleide mij tot aan de deur, en ging toen terug; de deur viel toe en de groote sleutel werd twee maal omgedraaid.

Voor mij zullen die oogenblikken genadevol en onvergeetlijk blijven.

Twee vertrekken dienen den aartsbisschop tot verblijf, eene kleine slaapkamer en een woonvertrek. Beide zijn blauw geschilderd, zeer eenvoudig ingericht, maar zindelijk. Een groote troost is het voor hem, dat hij de H. Mis lezen mag, waarbij twee gevangene geestelijken hem behulpzaam zijn.

Spanje.

CARLISTISCHE INLICHTINGEN.

De volgende berichten uit Las Crus, nabij Bilbao, bevestigen ten volle de depeche, welke wij reeds in een vorig nummer hebben medegeedeeld, over de verwerping der voorstellen van maarschalk Serrano aan don Carlos, hoewel door die weigering de berekening der twee vijandelijke legers, de gewenschte of beter gezegd de verwachte oplossing niet verkrijgt.

De soldaten en officiers waren zoo zeker over den goeden uitslag, dat die der eerste linien, Carlisten en republikeinen, sedert vier dagen zoo broederlijk met elkander omgingen, alsof de oorlog geëindigd was. Vooral de officiers toonden zich vol hartelijkheid en beleefdheid. Ongelukkig is hunne hoop op den gewenschten uitslag, den bodem ingeslagen.

De raad, welke in het carlistisch hoofdkwartier de voorstellen van het *convenio*, uitgaande van maarschalk Serrano, ontving, was samengesteld uit maarschalk Elío, voorzitter en de generaals Dorregaray, Mendiri, Valdespina, Lizaraga, Velasco, Audechaga, Larramendi en Benavidas; deze laatste als aide-de-camp van don Carlos.

Er moet gezegd worden, dat don Carlos, ten minste officieel, vreemd bleef aan de beraadslaging van den krijgstraal.

Op dit oogenblik is maarschalk Elío de eenige gevolmachtigde, welke gelast is om de mededeelingen te ontvangen, die hem kunnen gedaan worden, betreffende de hangende onderhandelingen, hetzij door maarschalk Serrano, hetzij door het ministerie van het gouvernement te Madrid.

De leden van den raad moesten niet geroepen worden om hiervan kennis te nemen, dan na eene bijzondere oproeping van den maarschalk, hoofd van den generaal staf bij het carlistisch leger.

Ondanks al de hoop op eene aanstaande sluiting van den vrede, zoodat die door de soldaten der twee vijandelijke legers gedeeld was, werden de voorbereidselen tot aanval en verdediging niet in het minste vertraagd.

Het republikeinsch leger ontvangt versterkingen uit al de garnizoenplaatsen der provincien ja zelfs uit Catalonië, ofschoon die provincie geheel door de Carlisten betrokken is, en er al de soldaten noodig zijn, om de nog niet veroverde plaatsen te verdedigen.

Er worden dagelijks nieuwe kanons bij het republikeinsch leger aangevoerd, zoodat langs zee als over land, zoodat alles eene herneming der vijandelijkheden aanduidt, misschien ten gevolge der oude spreekwijzen: Indien gij den vrede wilt, wapen u ten oorlog.

De Carlisten zijn langs hunne zijde ook niet werkloos. Zij werpen versterkingen op, graven nieuwe loopgrachten, openen galerijen rond den Monte Abanto, den Monte Juneo, enz.

Uit alle streken welke zij in Spanje bezetten, worden hun versterkingen in manschappen toegezonden, zoodat uit het noorden als uit het midden van Spanje. Den 9 april zijn in het hoofdkwartier aangekomen *cabecilla* Cartells en brigadier Milla, deze laatste aan het hoofd van ongeveer 2000 carlistische partijgangers uit de provincie Asturië.

Admiraal Aurich, ex-minister van marine onder de republiek, welke in het hoofdkwartier van don Carlos gekomen is om zijne onderwerping te doen en zich aan te sluiten bij de zaak der legitimisten, heeft om zijn gedrag uit te leggen, een manifest uitgegeven, dat niet alleen in al de provincien, maar zelfs in de rangen der twee legers rondgestrooid wordt.

Het manifest is gericht tot zijne wapenmakers, maar is te lang om in zijn geheel te worden medegeedeeld. De hoofdinhoud van hetzelfde luidt als volgt:

» De republiek is onmogelijk in Spanje. Het konstitutionneel liberalisme heeft nog geen duurzaam gouvernement kunnen stichten.

» De traditionnele monarchie, vertegenwoordigd door Karel VII, kan alleen Spanje heroverpopen uit zijnen staat van verval en aan ons leger zijne oude inrichting, zijnen luister en zijne groothede weêrgeven.

Die welke gedurende deze wapenschorsing het meest mogen beklagd worden, zijn zeker de inwoners van Bilbao, welke op de aankomst van maarschalk Serrano en op de overwinning der republikeinen wachtten, om het beleg hunner stad te zien opbreken.

Het schijnt dat de stad twee dagen geleden in oproer kwam tegen den bevelhebber der plaats, want zij is tot het uiterste gebrek gekomen, en verkeert in de grootste onzekerheid over die militaire operatiën.

De inwoners hebben generaal Castillo aangepord om de poorten te openen voor de belegeringstroepen, dewijl hun toestand niet langer meer houdbaar was.

De dappere bevelhebber, welke misschien in den grond geen ongelijk geeft aan de inwoners, heeft aan het volk beloofd ten einde hetzelfde tot bedaren te brengen, dat, indien tegen den 15 dezer maand, de oorlogszaken tot geen wezenlijken uitslag geleid hebben, hij de plaats niet langer verdedigen zou. Eene dergelijke belofte werd verleden maand ook door hem gegeven, maar nu bestaan er groote reden om die belofte te houden, daar de munitien der stad sedert drie dagen geheel uitgeput zijn.

Er wordt dus langs alle zijden eene oplossing

gevraagd, hetzij dit einde op vredelievenden voet bewerkt wordt, ofwel dat het geluk der wapens er bij beslisse, geheel Spanje ziet met verlangen naar het einde des oorlogs; ook kan de oplossing niet lang meer op zich laten wachten.

Er wordt ten stelligste verzekerd dat er zoo even twee generaals en een lid van het ministerie in het hoofdkwartier zijn aangekomen, met depeches die een allergrootste belang hebben.

Dat zij driehubbel welkom zijn, voor het geluk van Spanje, indien zij woorden van vrede en van verzoening medebrengen!

EEN BRIEF VAN DON CARLOS.

Den 29 maart schreef de koning na onze tweede overwinning aan een zijner vrouwden:

» Alweer eene overwinning. Serrano is ondanks zijne versterking en zijne Kruppkanons, na een gevecht van vier dagen teruggedreven, nog verder dan Moriones.

» Ik beken met trotsheid, dat het gevecht van beide zijden den spaanschen naam weerdig geweest is, maar onze vrijwilligers zijn onoverwinnelijk. Het was een ware regen van kanonskogels! Eene bom heeft vijf mijner strijders in de lucht doen vliegen, en ik heb 30 bommen in eene minuut zien vallen.

» Het vierde bataillon van Alava had den 25 en 26 te San-Pedro de Abanto zoodanig geleden, dat ik bevel gegeven heb het buiten gevecht te stellen. Niets zou de droefheid en wanhoop der officiers en soldaten kunnen beschrijven.

» Sire, riepen zij uit, wij hebben die loopgraven gemaakt. Oeh, laat ze ons nu verdedigen of er in sterven!

» Ik gaf aan hunne wenschen toe. Eenige zijn er in gesneuveld, maar de overigen verdedigden ze dapper en behielden hunne positie.

» Ook het tweede bataillon van Navarra heeft veel geleden.

» Een der vrijwilligers daarvan werd de linkerarm afgeschoten.

» Sire, zegde hij, toen hij mij voorbij ging. » God heeft mij er nog eene gelaten om Uwe Majesteit te verdedigen.

» De moed en de opgeruimdheid mijner soldaten gedurende dat lange gevecht, dat elken morgen ten 5 uren begon en eerst des avonds ten 7 uren eindigde, zijn onbeschrijfelijk. Des nachts vonden zij nog tijd om hunne loopgraven te herstellen, en zij rusten nauwelijks twee of drie uren; het is waar, hunne moeders of zusters kwamen dien moeilijken en gevaarlijken arbeid met hen deelen.

» Onze verliezen zijn aanzienlijk. Het smartelijkste is dat van mijnen dapperen Ollo, die 't leger van Navarra ingericht heeft, den overwinnaar van Moriones.

» De kristelijke kalnte in zijne laatste oogenblikken is bewonderenswaardig geweest; ik heb eenige uren bij hem doorgebracht.

» Toen hij den dood voelde naderen, kuste hij mij de hand en zegde: Sire, slechts eene zaak doet mij leed, dat ik moet sterven zonder koningin Margaretha gekend te hebben.

» Dit aandoenlijk verhaal des konings toont aan hoe veel de veldheeren en vrijwilligers te beteekenen hebben, die voor zijne zaak strijden. Met zulke mannen hoeven de republikeinen er niet naar te denken om te onderhandelen, maar te strijden of zich te onderwerpen.

San Pedro de Abante. 9 april.

Maarschalk Serrano heeft door tusschenkomst van generaal Elío aan don Carlos voorstellen gezonden, strekkende om eene overeenkomst te sluiten.

Deze voorstellen zijn door don Carlos volstrekt verworpen geworden.

Zwitserland.

GODSDIENSTVERVOLGING.

Men schrijft uit Berne aan de *Liberté de Fribourg*: De stad Porrentruy heeft de goede week ingehuldigd met een treurig feit, dat, ofschoon reeds sedert lang verwacht, er niet minder droevig en hartroerend om was.

De goede zusters Ursulinen verlieten dinsdag morgen Porrentruy, om rechtstreeks naar Maiche te vertrekken, waar het kasteel van mevrouw de gravin de Montalembert ter harer ontvangst was gereed gemaakt.

Ten 7 uren 's morgens, trokken de geestelijke zusters door de stad, met al hare leerlingen, verzgeld door eene deputatie heeren, vertegenwoordigers der burgerij en der burgerlijke scholen, eene groote hoeveelheid huismoeders en kinderen, die deze laatste gelegenheid niet wilde verliezen, om nogmaals aan de goede zusters, die ben met voorbeeldelooze liefde hadden opgevoed, hunne dankbaarheid te betuigen.

De Ursulinen met hunne zwarte kleeren, hunne half neergelaten kreppe sluiers, gingen stilzwijgend door de straten, gemengd tusschen de brave burgers der stad, welke hunne valiezen droegen en den gang der oudste en gebrekkigste onderstaenden. Dat was een bedroevend gezicht. Vele weenden, eene der zusters verloor het bewustzijn bij het verlaten van het klooster, eene andere zuster, arme vrouw van 70 jaren, werd onpasselijk toen zij in het rijtuig trad.

De stoet der arme gebannen zusters ging te

voet door de stad en ontmoette in elke straat eene ontelbare menigte, welke zijne deelneming betuigde door een stilzwijgend en weemoedigen afscheidsgroet.

Te midden van overvloedige tranen en in de diepste ontoeroering, zegden de godsdienstige zusters vaarwel aan deze stad, waarin zij zoovele eeuwen door hun stichtend gedrag een benijdenswaardig voorbeeld gaven. Slecht eene zaak kon deze bittere smart verzachten, namelijk het gedacht der blijde hartelijke en deelnemende ontvangst, welke hen op het Fransche grondgebied verwachtte.

Terwijl den 30 maart een rouwdrag voor Porrentruy was, veranderde die dag voor Maiche in een waren feestdag. Eene karavaan vrienden kwam de arme Ursulinen te gemoet en langsheen den heelen weg, werden zij in de voorbijgaande dorpen door eene schitterende ovatie begroet.

Amerika.

Een dagblad verhaalt eene zonderlinge geschiedenis. Het geldt eenen Amerikaan die na de pokken gehad te hebben zoodanig van gelaat en gestalte veranderd was — hij was 8 duimen gegroeid — dat hij zich niet meer kon doen herkennen en geen burgerstand meer heeft. Vandaag een proces. Zie hier de geschiedenis gelijk hij die onder eede aan de magistraten verteld heeft. Na de hooge landen verlaten te hebben, bevond ik mij in een hospitaal van Evansville, op weg van genezing van de pokken. Ik herinner mij niet boe ik er in gekomen ben. Men zegde mij dat men mij op straat had opgenomen en mij daarheen had gedragen. Ik ben opgestaan, maar mijne kleederen waren te klein en schenen gemaakt te zijn voor eenen man die veel kleiner was dan ik, nogtans waren het wel de mijne; ik heb mijne kleine natie, mijn uerwerk en mijn geld niet terug gevonden. Ik keek in eenen spiegel en deinsde van schrik achteruit; ik herkende mij zelve niet meer. Ik stelde weldra vast dat ik 8 duimen gegroeid was. Ik zon aan mij zelve getwijfeld hebben, indien ik mij al de voorvallen van mijn leven niet god herinnerd had.

Willis Peyton — dit is zijn naam — gaat bij zijnen vriend David Weaver, deze wijgt hem te herkennen en jaagt hem weg gelijk een bedrieger. Zich gansch verlaten en ontbloot van geld bevindende, krijgt hij een oogenblik het gedacht zich te zelfmoorden, maar de liefde voor zijne vrouw en kinderen en het verlangen om hun weder te zien, zijn sterker dan de wanhoop; hij neemt het besluit hen te gaan terugvinden; anderwege valt hij nog eens ziek en hij verliest op nieuw het gevoel van helgene er gebeurt. Eindelijk komt hij aan zijne woning, na twee jaren afwezigheid.

Willis Peyton, als hij over twee jaren vertrok, had blond, bijna ros haar, weinig baard en een mager voorkomen; nu komt hij naar huis, veel groter en sterker, met bruin krulbaar en eenen langen baard. Men komt hem openen en verzoekt hem om binnen te komen. Hij stelt zich voor mev. Peyton, hezeit haar eene wijf en zegt: Gij herkent mij niet Addie? Neen, antwoordt de vrouw, wie zijt gij? Bij deze woorden barst de arme Willis in tranen los. Gij zult mij niet gelooven, zegde hij, als ik u mijne geschiedenis verhaal, maar waarom u niet in eens zeggen dat ik uw echtgenoot ben? Mev. Peyton, gansch verschrikt en ontsteld, denkende met een zinnelooze te doen te hebben, deinst achteruit en begint om hulp te roepen; twee harer zonen komen toegesnel en met behulp van eenen gebuur brengt men hem naar het politie-bureau en vervolgens sluit men hem op. Nogtans, na onderzoek, is men genoodzaakt te erkennen, dat de man volkomen bij zijn verstand is. Men brengt hem niettemin voor het gerecht onder de beschuldiging van zich rechten en hoedanigheden op bedriegelijke wijze te willen toeëigenen. Om zijne identiteit te bewijzen heeft hij verschillende voorvallen van zijn leven verteld; hij doet feiten kennen, die niemand anders dan hij kon kennen, namelijk over zijne familie. De arme Willis keert zich dikwijls naar zijne vrouw en smeekt haar hem toch te herkennen als haren echtgenoot die haar nog altijd bemint. De vrouw blijft hardnekkig; alsdan krijgt het gelaat van dien ongelukkige eene uitdrukking van wanhoop. Men begrijpt hoe de rechtlers in verlegenheid verkeeren. Willis Peyton heeft gezegd dat hij op zijne boeve naast vrouw en kinderen wil leven zonder zich aan hen op te dringen, in de hoop dat zij hem eens zullen herkennen.

Politiek overzicht.

De voorstellen van Serrano zijn bepaald verworpen.

Wij wenschen er de koninklijke zaak geluk over. Zonder den juisten tekst der verworpen voorstellen te kennen, was het ons genoeg te weten, dat zij van dien hoffollicier voortkwamen, die een brevet van meester heeft verdient om de gouvernementen, die hij ondersteunde, te verlaten, om overtuigd te zijn dat, de rechten van don Carlos erkennende, zij het middel moesten verborgen om ze later te ondernemen. Het is overigens onvernijdelijk dat maarschalk Serrano, zich zelve aan don Carlos niet slachtoffende, voor zich en zijnen staf eene hooge plaats onder het nieuw stelsel moest voorhouden. Dit was de vijand in de sterkte brengen of er hem toegang geven! Het is vooral met de liberalen van de soort des hertogs de la Torre, dat er noch verbintenis noch transac-